

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 9ης Απριλίου 2014¹

Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-119/13 έως C-121/13

eco cosmetics GmbH & Co. KG (C-119/13)

κατά

**Virginie Laetitia Barbara Dupuy,
Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH (C-120/13)**

κατά

Tetyana Bonchyk

και

Rechtsanwaltskanzlei CMS Hasche Sigle, Partnerschaftsgesellschaft (C-121/13)

κατά

Xceed Holding Ltd

[αιτήσεις του Amtsgericht Wedding (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής — Κανονισμός (ΕΚ) 1896/2006 — Έλλειψη έγκυρης κοινοποίησεως — Επανεξέταση — Σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας — Άρθρο 47 του Χάρτη»

1. Οι προκείμενες αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως έχουν όλες ως νομικό πλαίσιο τον κανονισμό (ΕΚ) 1896/2006² για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Θέτουν το ζήτημα αν ο καθού μπορεί να ζητήσει αναλογική εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006 σε περίπτωση που δεν του έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.

2. Η εν λόγω διάταξη προβλέπει, μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, τη δυνατότητα επανεξετάσεως, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως (στο εξής: δικαστήριο προελεύσεως) λόγω έκτακτων περιστάσεων. Μεταξύ άλλων, ο καθού δικαιούται να ζητήσει την επανεξέταση της διαταγής πληρωμής αν αυτή επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε με έναν από τους τρόπους που προβλέπονται στο άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού και αν η επίδοση ή κοινοποίηση δεν διενεργήθηκε εγκαίρως ώστε να είναι σε θέση ο καθού να προετοιμάσει την υπεράσπισή του, χωρίς δική του υπαιτιότητα.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (ΕΕ L 399, σ. 1).

3. Στις προτάσεις αυτές, θα εκθέσω τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι δεν είναι δυνατή κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006 σε περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν κοινοποιήθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε νομίμως στον καθού. Για λόγους σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ο καθού πρέπει να διαθέτει αυτοτελές ένδικο βοήθημα ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως, με την άσκηση του οποίου να μπορεί να αποδείξει ότι δεν έλαβε κοινοποίηση της εν λόγω διαταγής και, ενδεχομένως, να επιτύχει τη διαπίστωση της ακυρότητάς της.

I – Το νομικό πλαίσιο

A — Το δίκαιο της Ένωσης

4. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1896/2006 ορίζει ότι αυτός «αποσκοπεί στην απλούστευση, επιτάχυνση και μείωση των εξόδων της εκδίκασης διαφορών για διασυνοριακές υποθέσεις όσον αφορά μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις, με τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής».

5. Το άρθρο 13 του ανωτέρω κανονισμού ορίζει:

«Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής μπορεί να επιδίδεται ή να κοινοποιείται στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους στο οποίο πραγματοποιήθηκε η επίδοση ή κοινοποίηση, με έναν από τους ακόλουθους τρόπους:

- α) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής και υπογράφεται από τον καθού,
- β) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση, που βεβαιώνεται με έγγραφο το οποίο υπογράφεται από το αρμόδιο πρόσωπο που διενήργησε την επίδοση ή κοινοποίηση και το οποίο αναφέρει ότι ο καθού παρέλαβε το έγγραφο ή αρνήθηκε να το παραλάβει χωρίς νόμιμη αιτία, καθώς και την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης,
- γ) ταχυδρομική επίδοση ή κοινοποίηση που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής, υπογράφεται δε και επιστρέφεται από τον καθού,
- δ) επίδοση ή κοινοποίηση με ηλεκτρονικά μέσα, όπως τηλεομοιοτυπία ή ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, που βεβαιώνεται με αποδεικτικό παραλαβής, το οποίο περιλαμβάνει την ημερομηνία παραλαβής, υπογράφεται δε και επιστρέφεται από τον καθού.»

6. Το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση χωρίς αποδεικτικό παραλαβής εκ μέρους του καθού», έχει την ακόλουθη διατύπωση:

«1. Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής μπορεί επίσης να επιδίδεται ή να κοινοποιείται στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους στο οποίο πραγματοποιήθηκε η επίδοση ή κοινοποίηση, με έναν από τους εξής τρόπους:

- α) προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση στην προσωπική διεύθυνση του καθού, σε πρόσωπα που συγκατοικούν με τον καθού ή εργάζονται εκεί,
- β) στην περίπτωση που ο καθού είναι αυτοαπασχολούμενος ή νομικό πρόσωπο, προσωπική επίδοση ή κοινοποίηση στον επαγγελματικό χώρο του καθού, σε πρόσωπα που απασχολούνται από αυτόν,

- γ) τοποθέτηση της διαταγής στο γραμματοκιβώτιο του καθού,
- δ) κατάθεση της διαταγής σε ταχυδρομικό γραφείο ή σε αρμόδια δημόσια αρχή και τοποθέτηση γραπτής γνωστοποίησης της εν λόγω κατάθεσης στο γραμματοκιβώτιο του καθού, εφόσον η γραπτή γνωστοποίηση διασαφηνίζει τον χαρακτήρα του εγγράφου ως δικογράφου ή το έννομο αποτέλεσμα της γνωστοποίησης ως επέχουσας θέση επίδοσης ή κοινοποίησης και σηματοδοτεί την έναρξη των προθεσμιών,
- ε) ταχυδρομική αποστολή χωρίς απόδειξη σύμφωνα με την παράγραφο 3, εφόσον ο καθού έχει τη διεύθυνσή του στο κράτος μέλος προέλευσης,
- στ) ηλεκτρονικά μέσα που πιστοποιούνται από αυτόματη επιβεβαίωση παραλαβής, εφόσον ο καθού έχει δεχθεί ρητώς αυτή τη μέθοδο επίδοσης ή κοινοποίησης εκ των προτέρων.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της παραγράφου 1 δεν γίνεται αποδεκτή, εάν η διεύθυνση του οφειλέτη δεν είναι γνωστή με βεβαιότητα.

3. Η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της παραγράφου 1, στοιχεία α), β), γ) και δ), πιστοποιείται μέσω:

- α) εγγράφου το οποίο υπογράφεται από το αρμόδιο πρόσωπο που διενήργησε την επίδοση ή κοινοποίηση και το οποίο μνημονεύει:
 - i) τον τρόπο επίδοσης ή κοινοποίησης που χρησιμοποιήθηκε,
και
 - ii) την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης,
και
 - iii) εάν η διαταγή επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σε άλλο πρόσωπο και όχι στον καθού, το όνομα του προσώπου αυτού και τη σχέση του με τον καθού,
ή
- β) βεβαίωσης παραλαβής εκ μέρους του προσώπου στο οποίο έγινε η επίδοση ή κοινοποίηση, για τους σκοπούς της παραγράφου 1, στοιχεία α) και β).»

7. Το άρθρο 16 του κανονισμού 1896/2006 ορίζει:

«1. Ο καθού μπορεί να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης χρησιμοποιώντας το τυποποιημένο έντυπο F που παρατίθεται στο παράρτημα VI, το οποίο του παρέχεται μαζί με την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.

2. Η δήλωση αντιρρήσεων πρέπει να αποστέλλεται εντός 30 ημερών από την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης της διαταγής στον καθού.

[...]»

8. Τέλος, το άρθρο 20 του κανονισμού προβλέπει τη δυνατότητα του καθού να ζητήσει επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Συγκεκριμένα, η ανωτέρω διάταξη ορίζει:

«1. Μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, ο καθού δικαιούται να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης, όταν:

α) i) η διαταγή πληρωμής επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε με έναν από τους τρόπους που προβλέπονται στο άρθρο 14,

και

ii) η επίδοση ή κοινοποίηση δεν διενεργήθηκε εγκαίρως ώστε να είναι σε θέση ο καθού να προετοιμάσει την υπεράσπισή του, χωρίς δική του υπαιτιότητα,

ή

β) ο καθού δεν είχε τη δυνατότητα να αντιταχθεί στην αξίωση για λόγους ανωτέρας βίας ή λόγω εκτάκτων περιστάσεων, χωρίς δική του υπαιτιότητα,

εφόσον και στις δύο περιπτώσεις ενεργεί ταχέως.

2. Μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, ο καθού δικαιούται επίσης να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης, όταν η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν προδήλως εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό, ή λόγω άλλων εξαιρετικών περιστάσεων.

3. Εάν το δικαστήριο απορρίψει την αίτηση του καθού με βάση το ότι δεν ισχύει κανένας από τους λόγους επανεξέτασης που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής παραμένει εν ισχύ.

Εάν το δικαστήριο αποφασίσει ότι η επανεξέταση δικαιολογείται για έναν από τους λόγους που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής καθίσταται άκυρη.»

B — Η γερμανική νομοθεσία

9. Στο γερμανικό δίκαιο, ο κώδικας πολιτικής δικονομίας (Zivilprozessordnung, στο εξής: ZPO) ρυθμίζει τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής. Ειδικότερα, τα άρθρα 692, παράγραφος 1, σημείο 1, και 700, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, του ZPO, όπως είχαν εφαρμογή στις διαφορές της κύριας δίκης, προβλέπουν, μετά την άσκηση ανακοπής —παραδεκτής ή απαράδεκτης, εμπρόθεσμης ή εκπρόθεσμης, ορισμένης ή αόριστης—, ότι η διαδικασία διαταγής πληρωμής υπάγεται αυτομάτως στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου που είναι αρμόδιο για την επίλυση της διαφοράς.

10. Βάσει του άρθρου 690, παράγραφος 1, σημείο 5, του ZPO, με την αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, ο πιστωτής πρέπει να ορίσει το δικαστήριο που είναι αρμόδιο για την επίλυση της διαφοράς σε περίπτωση ανακοπής.

11. Αντιθέτως, στην περίπτωση αιτήσεως για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν προβλέπεται ορισμός του αρμοδίου δικαστηρίου για την επίλυση τυχόν διαφοράς, όπως εξηγεί το Amtsgericht Wedding (Γερμανία). Η εκχώρηση δικαιοδοσίας στο αρμόδιο για την επίλυση της διαφοράς δικαστήριο κατόπιν υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων είναι μόνο δυνατή, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1896/2006, κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας του κράτους μέλους προελεύσεως, δηλαδή του κράτους μέλους στο οποίο εκδίδεται ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.

12. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1090, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, και παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του ΖΡΟ, τούτο σημαίνει ότι το αρμόδιο δικαστήριο για την έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής καλεί τον πιστωτή να ορίσει το αρμόδιο σε περίπτωση διαφοράς δικαστήριο. Εάν ο πιστωτής δεν ενεργήσει συναφώς ή εάν δεν ορίσει κανένα δικαστήριο, δεν εκχωρείται καμία δικαιοδοσία σε άλλο δικαστήριο. Το αιτούν δικαστήριο συνάγει το εξής συμπέρασμα, ότι δηλαδή ο αιτών έχει στη διάθεσή του εκτελεστή ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, αλλά ο καθού δεν μπορεί να ζητήσει από το δικαστήριο να ελέγξει αν έχει τηρηθεί η προθεσμία υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων, ώστε να διαπιστωθεί ότι δεν έχει αρχίσει η προθεσμία αυτή, διότι η δικογραφία ουδέποτε διαβιβάστηκε σε δικαστή βάσει των γενικών δικονομικών κανόνων και διότι η επανεξέταση που προβλέπεται στο άρθρο 20 του κανονισμού 1896/2006 δεν είναι άμεσα εφαρμοστέα.

II – Το ιστορικό των υποθέσεων της κύριας δίκης

A — Η υπόθεση C-119/13

13. Η eco cosmetics GmbH & Co. KG (στο εξής: eco cosmetics), που εδρεύει στη Γερμανία, ζήτησε από το Amtsgericht Wedding την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής κατά της V.L.B. Dupuy, κατοίκου Γαλλίας. Στην αίτησή της περιέλαβε ως κατοικία της καθής μια διεύθυνση στη Γαλλία. Στις 22 Μαρτίου 2010 το Amtsgericht Wedding δέχθηκε την αίτηση της eco cosmetics και εξέδωσε την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής. Αυτή κοινοποιήθηκε με συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής στη διεύθυνση που είχε υποδείξει η αιτούσα, με ημερομηνία κοινοποιήσεως στις 31 Μαρτίου 2010 σύμφωνα με την ως άνω απόδειξη παραλαβής.

14. Χωρίς δήλωση αντιρρήσεων εκ μέρους της V.L.B. Dupuy και σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006, το Amtsgericht Wedding κήρυξε εκτελεστή τη διαταγή πληρωμής στις 20 Μαΐου 2010.

15. Μόλις στις 28 Ιουλίου 2010 η V.L.B. Dupuy, με έγγραφό της το οποίο περιήλθε στο Amtsgericht Wedding στις 3 Αυγούστου 2010, κατέθεσε δήλωση αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Με έγγραφο της 5ης Αυγούστου 2010, το Amtsgericht Wedding επισήμανε στη V.L.B. Dupuy ότι η δήλωση αντιρρήσεων ήταν εκπρόθεσμη και ότι θα μπορούσε να υποβάλει μόνον αίτηση επανεξετάσεως κατά της διαταγής αυτής βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006. Κατόπιν τούτων, η V.L.B. Dupuy, με έγγραφο της 7ης Οκτωβρίου 2010, ζήτησε την επανεξέταση της εν λόγω διαταγής και με έγγραφο της 13ης Απριλίου 2011 αιτιολόγησε την αίτηση επανεξετάσεως.

16. Κατά τη V.L.B. Dupuy, ουδέποτε της κοινοποιήθηκε η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, διότι ήδη από τον Οκτώβριο του 2009 έπαψε να διαμένει στην αναγραφόμενη από την eco cosmetics διεύθυνση. Υποστηρίζει δε ότι έλαβε γνώση της διαταγής πληρωμής μόνο μέσω του από 23 Ιουλίου 2010 εγγράφου της τράπεζάς της. Τους ισχυρισμούς αυτούς αμφισβητεί η eco cosmetics.

Β — Η υπόθεση C-120/13

17. Η Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH (στο εξής: Raiffeisenbank), που εδρεύει στην Αυστρία, ζήτησε την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής κατά της T. Bonchyk, κατοίκου Γερμανίας. Στις 2 Σεπτεμβρίου 2010 το Amtsgericht Wedding δέχθηκε την αίτηση και εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής. Το εν λόγω δικαστήριο επιχείρησε μάταια, δύο φορές, να κοινοποιήσει την ως άνω διαταγή ταχυδρομικώς στις διευθύνσεις που υποδείχθηκαν από τη Raiffeisenbank. Η τελευταία υπέδειξε ακολούθως νέα διεύθυνση. Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής κοινοποιήθηκε σ' αυτή τη νέα διεύθυνση με κατάθεση στο γραμματοκιβώτιο την 1η Φεβρουαρίου 2011.

18. Χωρίς υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων εκ μέρους της T. Bonchyk, η διαταγή αυτή κηρύχθηκε εκτελεστή από το Amtsgericht Wedding στις 10 Μαρτίου 2011. Με την από 1η Ιουνίου 2011 τηλεομοιοτυπία, η T. Bonchyk υπέβαλε δήλωση αντιρρήσεων κατά της εν λόγω διαταγής. Επισήμανε δε ότι από τύχη μόνον έλαβε γνώση της διαταγής πληρωμής. Διευκρίνισε περαιτέρω ότι δεν κατοικούσε στη διεύθυνση στην οποία της κοινοποιήθηκε η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής από το 2009. Τέλος, υποστήριξε ότι ουδέποτε της κοινοποιήθηκε αυτή η διαταγή.

19. Το Amtsgericht Wedding επισήμανε με έγγραφο της 17ης Ιουνίου 2011 ότι η δήλωση αντιρρήσεων που υπέβαλε η T. Bonchyk ήταν εκπρόθεσμη και ότι θα μπορούσε να υποβληθεί μόνον αίτηση επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006. Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 2011 η T. Bonchyk υπέβαλε αίτηση επανεξετάσεως κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

Γ — Η υπόθεση C-121/13

20. Το Rechtsanwaltskanzlei CMS Hasche Sigle, Partnerschaftsgesellschaft (στο εξής: CMS Hasche Sigle), που εδρεύει στη Γερμανία, ζήτησε την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής κατά της Xceed Holding Ltd, που εδρεύει στην Κύπρο. Στην αίτησή του περιέλαβε μια διεύθυνση στη Λευκωσία (Κύπρος). Το Amtsgericht Wedding δέχθηκε στις 4 Ιουνίου 2010 την αίτηση αυτή και, στη συνέχεια, κοινοποίησε την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής με συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής στη διεύθυνση που υπέδειξε η CMS Hasche Sigle. Από την απόδειξη παραλαβής προκύπτει ότι αυτή η διαταγή κοινοποιήθηκε στην ως άνω διεύθυνση στις 30 Ιουνίου 2010, αυτή δε η απόδειξη παραλαβής έφερε υπογραφή και τη σφραγίδα ενός δικηγορικού γραφείου, χωρίς ωστόσο να υπάρχει καμία ένδειξη στο πεδίο «παραδοθέν» ούτε σε κανένα άλλο πεδίο της αποδειξεως παραλαβής. Στις 10 Αυγούστου 2010 το Amtsgericht Wedding κήρυξε εκτελεστή την εν λόγω διαταγή πληρωμής.

21. Με έγγραφο της 19ης Οκτωβρίου 2010, το οποίο περιήλθε στο Amtsgericht Wedding στις 20 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, η Xceed Holding Ltd κατέθεσε αίτηση επανεξετάσεως κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και, ως ασφαλιστικό μέτρο, υπέβαλε δήλωση αντιρρήσεων κατά αυτής της διαταγής.

22. Η Xceed Holding Ltd ισχυρίζεται, χωρίς αυτό να αμφισβητείται, ότι ουδέποτε της κοινοποιήθηκε η εν λόγω διαταγή πληρωμής. Επισημαίνει ότι έως τις 18 Μαΐου 2010 η έδρα της βρισκόταν στη Λάρνακα (Κύπρος), μετά στη Λεμεσό (Κύπρος) και ότι δεν είχε ποτέ επικοινωνία με το δικηγορικό γραφείο που έλαβε και υπέγραψε την απόδειξη παραλαβής. Μόλις στις 7 Οκτωβρίου 2010 έλαβε γνώση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, μετά από όχληση της CMS Hasche Sigle.

23. Σ' αυτές τις τρεις υποθέσεις το Amtsgericht Wedding έχει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 1896/2006. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, μεταξύ άλλων, αν οι αιτήσεις επανεξετάσεως που υπέβαλαν οι τρεις καθών συνιστούν έγκυρο ένδικο βοήθημα.

III – Τα προδικαστικά ερωτήματα

24. Το Amtsgericht Wedding αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία στις τρεις υποθέσεις και να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα. Παρατίθενται εδώ τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στην υπόθεση C-119/13, εκ των οποίων το πρώτο και το τρίτο ερώτημα είναι πανομοιότυπα με τα υποβληθέντα στις υποθέσεις C-120/13 και C-121/13:

- «1) Έχει ο κανονισμός [...] 1896/2006 [...] την έννοια ότι ο καθού μπορεί να ζητήσει την επανεξέταση, από τον δικαστή, της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και σε περίπτωση που δεν του έχει κοινοποιηθεί ή δεν του έχει κοινοποιηθεί νομίμως η διαταγή πληρωμής; Είναι, συναφώς, δυνατή η αναλογική εφαρμογή, ιδίως του άρθρου 20, παράγραφος 1, ή του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, αν δεν έχει κοινοποιηθεί ή δεν έχει κοινοποιηθεί νομίμως η διαταγή πληρωμής στον καθού, οφείλει αυτός να τηρήσει ορισμένη προθεσμία για την υποβολή της αιτήσεως του επανεξετάσεως; Πρέπει, συναφώς, να στηριχθεί ιδίως στο άρθρο 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 1896/2006;
- 3) Περαιτέρω, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, ποιες είναι οι δικονομικές έννομες συνέπειες σε περίπτωση αποδοχής της αιτήσεως επανεξετάσεως; Είναι, στο πλαίσιο αυτό, δυνατή ιδίως η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 3, ή του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006;»

IV – Ανάλυση

25. Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατ' ουσίαν αν ο κανονισμός 1896/2006 έχει την έννοια ότι σε περίπτωση που η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν έχει κοινοποιηθεί ή δεν έχει κοινοποιηθεί νομίμως στον καθού αυτός μπορεί να ζητήσει την επανεξέταση της διαταγής πληρωμής κατ' αναλογική εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφοι 1 ή 2, του κανονισμού.

26. Στις τρεις υποθέσεις που εκκρεμούν ενώπιόν του το αιτούν δικαστήριο δέχεται ότι η κοινοποίηση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής είτε ελλείπει είτε είναι άκυρη για τον λόγο ότι δεν έλαβε χώρα σύμφωνα με τις ελάχιστες απαιτήσεις που προβλέπονται από τον κανονισμό.

27. Κατ' ουσίαν, οι προκείμενες υποθέσεις θέτουν το ερώτημα ποιο ένδικο βοήθημα διαθέτει ο καθού κατά ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που δεν του έχει κοινοποιηθεί ή δεν του έχει κοινοποιηθεί νομίμως και η οποία κατέστη εκτελεστή. Πράγματι, ο κανονισμός 1896/2006 σιωπά σχετικά με τα ενδεχόμενα ένδικα βοηθήματα που παρέχονται στον καθού υπό αυτές τις περιστάσεις και δημιουργεί, ως εκ τούτου, νομικό κενό. Το κρίσιμο ζήτημα είναι, επομένως, ποιες είναι οι έννομες συνέπειες της ελλείψεως κοινοποίησεως ή της μη νόμιμης κοινοποίησεως.

28. Το αιτούν δικαστήριο και οι περισσότεροι από τους μετέχοντες στη διαδικασία φαίνεται να υποστηρίζουν ότι η επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού αποτελεί το μοναδικό ένδικο βοήθημα. Δεν συμμερίζομαι την άποψη αυτή.

29. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι αυτός αποσκοπεί στην απλούστευση, επιτάχυνση και μείωση των εξόδων της εκδίκασης διαφορών για διασυνοριακές υποθέσεις όσον αφορά μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις, με τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Αυτή η διαδικασία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «μονομερής

διαδικασία» κατά το μέτρο που δεν λαμβάνει χώρα καμία συζήτηση ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως και που ο καθού εμφανίζεται μόνο σε μεταγενέστερο στάδιο, μετά την έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής από το εν λόγω δικαστήριο και μετά την επίδοση ή κοινοποίηση αυτής.

30. Συναφώς, ο κανονισμός 1896/2006 θέτει ελάχιστες απαιτήσεις σχετικά με τους τρόπους επιδόσεως ή κοινοποίησης, που διακρίνονται σε δύο κατηγορίες.

31. Πρώτον, το άρθρο 13 του κανονισμού προβλέπει τους τρόπους επιδόσεως ή κοινοποίησης με αποδεικτικό παραλαβής εκ μέρους του καθού. Αυτό σημαίνει ότι βεβαιώνεται ότι έχει περιέλθει στον καθού η εκδοθείσα εναντίον του ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής —και επομένως ότι έχει γνώση αυτής — και ότι ο μηχανισμός που προβλέπεται από τον κανονισμό θα μπορέσει συνεπώς να παραγάγει τα αποτελέσματά του.

32. Επομένως, αν ο καθού αποφασίσει να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής βάσει του άρθρου 16 του κανονισμού 1896/2006, η διαδικασία συνεχίζεται ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως σύμφωνα με τους συνήθεις κανόνες πολιτικής δικονομίας, εκτός εάν ο αιτών έχει ζητήσει ρητά να λήξει η διαδικασία σε αυτήν την περίπτωση³. Εάν αντιθέτως ο καθού δεν προσβάλλει τη διαταγή πληρωμής, μόλις παρέλθει η προβλεπόμενη από το άρθρο 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προθεσμία η διαταγή πληρωμής κηρύσσεται άμεσα εκτελεστή από το δικαστήριο προελεύσεως, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006, το δε άρθρο 19 αυτού ορίζει μεταξύ άλλων ότι η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής που κατέστη εκτελεστή στο κράτος μέλος προελεύσεως αναγνωρίζεται και εκτελείται στα λοιπά κράτη μέλη.

33. Κατ' εξαίρεση μόνον ο καθού θα μπορέσει να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, είτε διότι δεν είχε τη δυνατότητα να αντιταχθεί στην αξίωση για λόγους ανωτέρας βίας ή λόγω εκτάκτων περιστάσεων, χωρίς δική του υπαιτιότητα⁴, είτε διότι η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν προδήλως εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον κανονισμό αυτό, ή λόγω άλλων εξαιρετικών περιστάσεων⁵.

34. Δεύτερον, το άρθρο 14 του κανονισμού 1896/2006 εκθέτει τους τρόπους επιδόσεως ή κοινοποίησης χωρίς αποδεικτικό παραλαβής εκ μέρους του καθού, όταν η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής εγχειρίζεται σε τρίτο. Στην περίπτωση αυτή, ο νομοθέτης της Ένωσης εκκινεί από την υπόθεση ότι ο καθού απουσιάζει στιγμιαία κατά τη διέλευση του δικαστικού επιμελητή ή ακόμα και του ταχυδρόμου. Αυτό σημαίνει ότι, χρησιμοποιώντας αυτούς τους τρόπους επιδόσεως ή κοινοποίησης, τεκμαίρεται μόνον ότι η εκδοθείσα ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής περιήλθε στον καθού και ότι έχει επομένως λάβει κανονικά γνώση των δικαιωμάτων του καθώς και των εννόμων συνεπειών που θα απέρρεαν από τη δήλωση αντιρρήσεων ή από την απουσία απαντήσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας, εν προκειμένω από την κήρυξη της διαταγής ως εκτελεστής σύμφωνα με το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού.

35. Και στο πλαίσιο αυτό ωστόσο, ο νομοθέτης της Ένωσης έχει προβλέψει να ληφθεί υπόψη ενδεχόμενη καθυστέρηση, δίδοντας τη δυνατότητα στον καθού σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού, να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

3 — Βλ. άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

4 — Βλ. άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1896/2006.

5 — Βλ. άρθρο 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

36. Διαπιστώνω, λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω, τη σημασία της έγκυρης επιδόσεως ή κοινοποίησεως στη διαδικασία της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Διασφαλίζει ότι ο καθού θα έχει πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για την άμυνά του και εγγυάται, συνεπώς, τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας⁶. Ήδη κατά τις προπαρασκευαστικές εργασίες η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε τονίσει αυτό το σημείο επισημαίνοντας ότι, «[γ]ια να εξασφαλιστεί η δίκαιη δίκη, ο καθού πρέπει να σχηματίζει ακριβή εικόνα όσον αφορά τα δικονομικά δικαιώματα και υποχρεώσεις του [στο πλαίσιο] της διαταγής πληρωμής. [...] Συνεπώς, [απαιτείται συνοπτική αλλά πλήρης ενημέρωση προκειμένου οι προθεσμίες να είναι σύντομες και ο καθού να μπορεί να αποφασίσει εντός αυτών] αν θα αμφισβητήσει ή όχι την αξίωση έχοντας πλήρη επίγνωση των συνεπειών χωρίς να χρειάζεται να προσφύγει σε νομικές συμβουλές»⁷.

37. Αυτό είναι το νόημα της διαδικασίας που θεσπίζεται από τον κανονισμό 1896/2006, δηλαδή ο συνδυασμός της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας της δικαστικής διαδικασίας με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας στις διασυννοριακές διαφορές που αφορούν μη αμφισβητούμενες χρηματικές αξιώσεις. Μόλις ενημερωθεί και λάβει γνώση των επισημάνσεων των εγγράφων που υποχρεωτικά συνοδεύουν την επίδοση ή την κοινοποίηση, ο καθού μπορεί συνεπώς να ασκήσει με πλήρη επίγνωση τα δικαιώματά του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο καθού διαθέτει στη συνέχεια περιορισμένα μόνο μέσα για να αντιταχθεί στην εκτέλεση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

38. Ωστόσο, επειδή αυτός προσωπικά ενημερώθηκε για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, τα δικαιώματά του, και κυρίως τα δικαιώματα άμυνας, έχουν γίνει πλήρως σεβαστά.

39. Συμβαίνει το ίδιο όταν κατά την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία του άρθρου 14 του κανονισμού 1896/2006 διαπιστώνεται ότι πράγματι, και χωρίς δική του υπαιτιότητα, η διαταγή πληρωμής δεν είχε περιέλθει στον τεκμαιρόμενο οφειλέτη;

40. Σίγουρα όχι.

41. Όπως προελέχθη, η επίδοση ή η κοινοποίηση στο πλαίσιο του συστήματος που θεσπίστηκε από τον κανονισμό σκοπεί στη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας. Αποτελεί τεκμήριο παραλαβής της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής από τον καθού, στάδιο με εξέχουσα σημασία στο σύστημα αυτό. Ο σεβασμός των όρων αυτών στη διαδικασία της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής είναι πρωταρχικής σημασίας για τη διατήρηση της ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων σκοπών τους οποίους επιδιώκει ο κανονισμός.

42. Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας δεν μπορεί να διασφαλιστεί μέσω της χρήσεως τεκμηρίου όταν κατά την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής διαπιστώνεται ότι το τεκμήριο αυτό είναι εσφαλμένο. Θα συνιστούσε επομένως αμάχητο τεκμήριο, το οποίο στην περίπτωση των δικαιωμάτων άμυνας δεν θα είχε κανένα νόημα.

43. Η υπεραπλούστευση του μηχανισμού που προβλέπεται από τον κανονισμό 1896/2006 θα προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και επομένως θα συνιστούσε παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

44. Πράγματι, καταρχάς, η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού αυτού θα στερούσε από τα θεμελιώδη δικαιώματά του τον καλόπιστο καθού, ο οποίος, λόγω ελλείψεως κοινοποίησεως της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής σύμφωνα με τις ελάχιστες απαιτήσεις, δεν έχει προειδοποιηθεί για τη δυνατότητα αμφισβήτησεως που διαθέτει, ενώ αντιθέτως ο καθού στον οποίο έχει κοινοποιηθεί

6 — Βλ., σε σχέση με την κοινοποίηση εισαγωγικού δικογράφου της δίκης, απόφαση Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψεις 32 και 33). Βλ., επίσης, απόφαση Alder (C-325/11, EU:C:2012:824, σκέψεις 34 έως 36).

7 — Βλ. σ. 38 της πράσινης βίβλου για τη διαδικασία εκδόσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και μέτρα απλουστεύσεως και επιταχύνσεως της εκδικάσεως των μικροδιαφορών [COM(2002) 746 τελικό].

προσηκόντως μια τέτοια διαταγή μπορεί να προβάλει τα δικαιώματά του. Εκτός από το γεγονός ότι μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν αντίθετη προς τα δικαιώματα άμυνας που εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη, θα είχε επίσης ως αποτέλεσμα την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως μεταξύ αυτών των δύο καλόπιστων καθών.

45. Εξάλλου, σε περίπτωση ελλείψεως επιδόσεως ή κοινοποίησεως της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής στον καθού, δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι η επίδικη αξίωση είναι μη αμφισβητούμενη, δεδομένου ότι ο καθού, ελλείψει επιδόσεως ή κοινοποίησεως, δεν μπόρεσε σε κανένα σημείο να την αμφισβητήσει. Επομένως, η άποψη αυτή δεν είναι αντίθετη μόνο προς το αντικείμενο του κανονισμού 1896/2006, το οποίο υπενθυμίζω είναι η διαδικασία της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής για τις «μη αμφισβητούμενες αξιώσεις», αλλά κυρίως συνιστά πρόδηλη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία επιπλέον έχει σοβαρές έννομες συνέπειες για τον καθού. Πράγματι, εάν απορριφθεί η επανεξέταση στο πλαίσιο αναλογικής εφαρμογής του άρθρου 20 του κανονισμού στις επίδικες περιπτώσεις, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής διατηρεί τον εκτελεστό της χαρακτήρα αφού παραμένει εν ισχύ κατά το άρθρο 20, παράγραφος 3, του κανονισμού.

46. Σημειώνω επίσης ότι ο νομοθέτης της Ένωσης φρόντισε να επισημάνει ότι το δικαστήριο προελεύσεως έχει το καθήκον να διασφαλίσει, ήδη από το στάδιο της εκδόσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, ότι αυτή θα επιδοθεί ή θα κοινοποιηθεί στον καθού σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, τηρουμένων των ελάχιστων απαιτήσεων που προβλέπονται στα άρθρα 13 έως 15 του κανονισμού 1896/2006⁸. Το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο προβλέπει τους τρόπους επιδόσεως ή κοινοποίησεως χωρίς αποδεικτικό παραλαβής της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής εκ μέρους του καθού, είναι ακόμα πιο διαφωτιστικό από την άποψη αυτή, εφόσον ορίζει, στην παράγραφο 2, ότι «η επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της παραγράφου 1 δεν γίνεται αποδεκτή, εάν η διεύθυνση του οφειλέτη δεν είναι γνωστή με βεβαιότητα».

47. Επιμένοντας στο καθήκον του δικαστηρίου προελεύσεως να διασφαλίσει την τήρηση των ελάχιστων απαιτήσεων σχετικά με την επίδοση ή την κοινοποίηση, ο νομοθέτης της Ένωσης κατέστησε σαφή τη βούλησή του να εγγυηθεί ότι τα δικαιώματα άμυνας γίνονται σεβαστά στο πλαίσιο μιας μονομερούς διαδικασίας κατά την οποία ο καθού αποκτά με μεγάλη καθυστέρηση τη δυνατότητα προβολής των δικαιωμάτων του.

48. Ποια είναι, λοιπόν, η χρησιμότητα της διαδικασίας του άρθρου 14 του κανονισμού 1896/2006; Φρονώ ότι υπάρχει κάποια. Καθιερώνει τεκμήριο που επιτρέπει τη συνέχιση της διαδικασίας και, σε περίπτωση απουσίας δηλώσεως αντιρρήσεων, την κήρυξη της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ως εκτελεστής. Αυτό είναι λογικό κατά το μέτρο που ο τρόπος επιδόσεως ή κοινοποίησεως καθιστά πιθανό να περιέλθει η διαταγή στον αποδέκτη της. Με σκοπό την αποτελεσματικότητα, αυτή η πιθανότητα δικαιολογεί την κίνηση των επομένων σταδίων της διαδικασίας, διότι σε πολύ μεγάλο αριθμό περιπτώσεων το τεκμήριο θα ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Αντιθέτως, στην στατιστικά λιγότερο συχνή περίπτωση όπου η πραγματικότητα θα είναι διαφορετική, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επίδοση ή η κοινοποίηση ουδέποτε πραγματοποιήθηκε. Γενικά, η αποτελεσματικότητα του συστήματος θα έχει διασφαλιστεί και, ειδικά, οι ατομικές ελευθερίες θα έχουν διαφυλαχθεί.

49. Εξάλλου, φρονώ ότι πρόκειται για τη μόνη ερμηνευτική προσέγγιση της διαδικασίας του άρθρου 14 του κανονισμού 1896/2006 κατά της οποίας δεν χωρεί κριτική, κυρίως δε η κριτική που έχει ασκηθεί από τη νομική θεωρία⁹.

8 — Βλ. άρθρο 12, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού.

9 — Η θεωρία δεν έχασε την ευκαιρία να επισημάνει αυτή την αδυναμία του εν λόγω κανονισμού. Βλ., συναφώς, Guinchard, E., «L'Europe, la procédure civile et le créancier: l'injonction de payer européenne et la procédure européenne de règlement des petits litiges», *Revue trimestrielle de droit commercial et de droit économique*, 2008, σ. 465, και Miguet, J., «Procédure d'injonction européenne», *Jurisclasseur commercial*, fascicule 185, 2008. Βλ., επίσης, Lopez de Tejada, M., και d'Avout, L., «Les non-dits de la procédure européenne d'injonction de payer», *Revue critique de droit international privé*, 2007, σ. 717.

50. Επομένως, φρονώ ότι η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006 σε περιπτώσεις όπως οι υπό κρίση δεν είναι σύμφωνη ούτε με το γράμμα ούτε με το πνεύμα του κανονισμού και είναι αντίθετη προς το άρθρο 47 του Χάρτη. Κατά τη γνώμη μου, ο εν λόγω κανονισμός δεν μπορεί να ανεχθεί μια τέτοια ανισορροπία στα δικαιώματα που σκοπεί να προστατεύσει.

51. Εκτιμώ, περαιτέρω, ότι ο καθού δεν μπορεί να στερηθεί ενός ενδίκου βοηθήματος για τον λόγο ότι ήταν απλώς πιθανό ότι η επίδοση ή η κοινοποίηση έλαβε χώρα, μολονότι η εκ μέρους του αμφισβήτηση αποδεικνύει ότι δεν είχε λάβει γνώση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Πρέπει, επομένως, να του παρασχεθεί με αποτελεσματικό τρόπο ένα τέτοιο ένδικο βοήθημα, προκειμένου να μπορεί να αποδείξει ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως ότι η διαταγή πληρωμής δεν είχε περιέλθει σε αυτόν. Στην περίπτωση που το δικαστήριο προελεύσεως διαπιστώσει την έλλειψη επιδόσεως ή κοινοποιήσεως, η μόνη απορρέουσα έννομη συνέπεια, κατά τη γνώμη μου, είναι η κήρυξη της ακυρότητας της διαταγής πληρωμής.

52. Υπό το φως αυτών των στοιχείων, φρονώ επομένως ότι δεν είναι δυνατή κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού 1896/2006 σε περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν έχει κοινοποιηθεί ή δεν έχει κοινοποιηθεί νομίμως στον καθού. Για λόγους σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ο καθού πρέπει να διαθέτει αυτοτελές ένδικο βοήθημα ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως, με την άσκηση του οποίου να μπορεί να αποδείξει ότι δεν έλαβε κοινοποίηση της εν λόγω διαταγής και, ενδεχομένως, να επιτύχει τη διαπίστωση της ακυρότητάς της.

53. Κατόπιν της απαντήσεως που προτείνω να δοθεί στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η εξέταση του δεύτερου και του τρίτου ερωτήματος.

V – Πρόταση

54. Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα από το Amtsgericht Wedding προδικαστικά ερωτήματα ως εξής:

Δεν είναι δυνατή κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, σε περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν έχει κοινοποιηθεί ή δεν έχει κοινοποιηθεί νομίμως στον καθού.

Για λόγους σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ο καθού πρέπει να διαθέτει αυτοτελές ένδικο βοήθημα ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως, με την άσκηση του οποίου να μπορεί να αποδείξει ότι δεν έλαβε κοινοποίηση της εν λόγω διαταγής και, ενδεχομένως, να επιτύχει τη διαπίστωση της ακυρότητάς της.